

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23Co/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8517204577
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8517204577.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcu: X. X. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX V. N., XX. S., zastúpený F. Michalom Dicom, advokátom AK Stará Ľubovňa, 17. novembra 20 proti žalovanému: X. V. N., XXX XX V. N., J. X., E.: XX XXX XXX, zastúpený JUDr. Vladimír Dlugolinský, Levočská 1, Stará Ľubovňa, v konaní o zaplatenie 43.362,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 6C 132/2017 - 228 zo dňa 14.02.2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku II. a III..
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v konaní o zaplatenie 43.362,- Eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku čiastočne vyhovel žalobe a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 2.827,44 Eur s príslušenstvom a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že:

„Žalovaný je vlastníkom nehnuteľnosti zapísane na LV XXXX, kat. územia V. N., a to budovy - U. Z., postavený na parcele KN C XXXX/X, súpisné číslo XXX.

Žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX kat. územia V. N., a to parcely reg. E evidovanej na mape určeného operátu č. XXX orná pôda o výmere XXX m². Q. KN E XXX zodpovedá novovytvoreným parcelám KN C XXXX/XX zastavané plochy o výmere XX m², parcele KN C XXXX/XX zastavané plochy o výmere XXX m² a parcele KN C XXX/XX ostatné plochy o výmere XX m². Predmetnú nehnuteľnosť nadobudol žalobca na základe kúpnych zmlúv (č.l. XX-XX) od pôvodných podielových spoluvlastníkov, a to od:

- L. L. P., kúpna zmluva zo dňa XX.X.XXXX, ktorá odpredala svoj podiel na uvedenej nehnuteľnosti vo výške X/XX a X/X z celku za kúpnu cenu XX,- eur za m²,
- E.. X. C., rod. J. kúpna zmluva uzatvorená dňa X.X.XXXX, podiel na nehnuteľnosti parcela KN E XXX vo výške X/X-in z celku za sumu XX,- eur za m²,
- O. H., rod. P. kúpna zmluva zo dňa XX.X.XXXX, podiel o veľkosti X/XX-in z celku za kúpnu cenu XX,- eur za m²,
- od L. Z., rod. P. kúpna zmluva zo dňa XX.X.XXXX, podiel o veľkosti X/XX-in z celku za kúpnu cenu XX,- eur za m²,
- E.. X. M. kúpna zmluva zo dňa XX.X.XXXX, podiel o veľkosti X/XX-in z celku za kúpnu cenu XX,- eur za m².

Žalovaný uzatvoril kúpnu zmluvu na odkúpenie podielov na nehnuteľnosti KN E XXX, kúpna zmluva č. XXX/XXXX uzatvorená medzi L. Z. ako predávajúcou, O. H. ako predávajúcou, na základe ktorej predávajúce odpredali svoj podiel na uvedenej nehnuteľnosti o veľkosti X/XX-in z celku za kúpnu cenu XX,XX eur za m² dňa XX.X.XXXX (č.l. XX-XXX). C. uzatvoril kúpnu zmluvu č. XXX/XXXX s L. L. P. na odpredaj jej podielu na nehnuteľnosti KN E XXX o veľkosti X/X a X/XX-in z celku za kúpnu cenu XX,XX eur za m², dňa XX.X.XXXX (č.l. XXX-XXX). Kúpna cena vyplatená L. Z., O. H. zo strany žalovaného bola dňa XX.X.XXXX a dňa XX.X.XXXX (č.l. XXX, XXX). Kúpna cena L. L. P. bola vyplatená dňa X.X.XXXX a XX.X.XXXX (č.l. XXX, XXX). U. XX.X.XXXX L. L. P., L. Z. a O. H. doručili žalovanému odstúpenie od uzatvorených kúpnych zmlúv, ktorých predmetom bol predaj spoluvlastníckych podielov na pozemku parcela KN E XXX orná pôda o výmere XXX m², zapísanej na LV XXXX k. ú. V. N. (č.l. XXX,XXX,XXX).

Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu si uplatnil voči žalovanému náhradu za užívanie pozemku parcely KN E XXX k.ú. V. N. vo výške X,XX eur/m²/deň listom zo dňa XX.X.XXXX. U. XX.X.XXXX žalovaný oznámil pr. zástupcovi, že po prerokovaní jeho podania bude pr. zástupcu žalobcu informovať. Následne dňa 2.2.2017 opätovne pr. zástupca žalobcu žiadal žalovaného o náhradu za užívanie pozemku. Žalovaný listom zo dňa 7.3.2017 oznámil, že má záujem predmetný pozemok odkúpiť za cenu stanovenú znaleckým posudkom č. XX/XXXX zo dňa X.X.XXXX vypracovaným E.. F. L., za celku XX,XX . eur/m² a v zmysle ponuky zaslanej listom žalobcovi pod č. XXXX/XXX/XXXX-SMM. Zároveň bolo žalobcovi oznámené, že v prípade nesúhlasu s prevodom vlastníckeho podielu za uvedených podmienok je žalovaný ochotný pristúpiť na zámenu pozemkov na základe znaleckých posudkov (č.l. 6-9).

V znaleckom posudku predložennom zo strany žalovaného, a to ZP č. XXX/XXXX vyhotoveným znalcom E.. X. P., je stanovená výška nájmu za pozemku parcelu KN E č. XXX/X (susediaca s parcelou KN E č. XXX) v sume je X,XXX eur /m²/ rok.

Znaleckým posudkom č. XX/XXXX vypracovaným E.. F. W. predloženým v konaní vedenom pred tunajším súdom sp. zn. 7C/299/2015, na ktorý poukazoval v tomto konaní pr. zástupca žalobcu, znalec stanovil cenu nájmu za pozemky, ktoré prenajíma žalovaný iným podnikateľským subjektom za účelom výkonu podnikateľskej činnosti vo výške X,XXX eur/ m²/ rok.

Z nájomných zmlúv predložených zo strany žalobcu je preukázané, že žalovaný prenajíma na základe zmluvy o nájme nehnuteľnosti - pozemku, na účely podnikania časti svojich nehnuteľností za cenu nájmu vo výške 39,80 eur za m² (viď nájomné zmluvy č. XXX/XXXX, č. XX/XXXX, č. XX/XXXX, č. XXX/XXXX (č.l. XX -XX).

Z archívnych materiálov predložených žalovaným na č.l. 138 až č.l. 206 vyplýva, že U. Z. bol postavený v koncom 50-tych rokov 20. storočia a užívateľom bol J. W. J. S. v V. N. (č.l. 176). V zmysle § 2 ods. 1 zák. č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, účinnosťou tohto zákona sa žalovaný stal vlastníkom budovy - U. Z.

Na základe návrhu č. XXX/XXXX-SMM zo dňa XX.X.XXXX bolo na LV č. XXXX kat. územia V. N. na parcele KN E XXX orná pôda o výmere XXX m² zapísané právo užívania pozemku KN E XXX pod stavbou súpisné číslo XXX-Kultúrny dom, postavený na pozemku reg. KN C č. XXXX/X evidovaný na LV č. XXXX v prospech mesta V. N. v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z..

Z výpisu LV č. XXXX kat. územia V. N. má súd preukázané, že F. X. U. a Z. U. sú podielovými spoluvlastníkmi v podiele XX/XX na pozemkoch: parcela KN E č. XXX/X orná pôda o výmere X m², parcela KN E č. XXX/X orná pôda o výmere XXX m², parcela KN E č. XXX/X orná pôda o výmere XX m². Na tunajšom súde prebieha súdne konanie vedené pod sp. zn. 7C/299/2015, kde manželia U. sú žalobcami, X. V. N. žalovaný, v konaní o zaplatenie sumy 24.885,48 eur titulom neoprávneného užívania časti nehnuteľností v podielovom vlastníctve žalobcov žalovaným mesto V. N., keď časť sporných nehnuteľností je zastavaná U. Z..“

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 451, § 456, § 489, § 3 Občianskeho zákonníka, § 2 Z.č. 138/91 Zb., § 1 Z.č. 369/1990 Zb., § 4 Z.č. 369/1990 Zb., § 1 a 4 Z.č. 66/2009 Z.z., § 151, § 123, § 124, § 128 Občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru, že žalobcovi patrí nárok na náhradu titulom náhrady za zriadené vecné bremeno, nakoľko žalovaný sa stal vlastníkom

budovy U. ktorý slúži na verejnoprospešný účel a v tejto súvislosti je splnená podmienka vzniku vecného bremena zo zákona podľa § 1 ods. 1 Z.č. 66/2009 Z.z.. Poukázal na to, že súdna prax sa priklonila k možnostiam poskytovania náhrady vo forme opakovaného plnenia a výšku takejto náhrady za opakované plnenie odvodil súd prvej inštancie v zmysle znaleckého posudku, pričom v súlade s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka považoval za dôvodné znížiť túto odplatu o 1/3 a priznať žalobcovi nárok na náhradu za vecné bremeno vo výške 2,38 Eur za m² a za rok, čo za žalované obdobie troch rokov činí sumu 2.827,44 Eur. Zároveň priznal žalobcovi právo na zaplatenie úroku z omeškania z priznanej sumy a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol na základe zásady úspechu, keď priznal procesne úspešnejšiemu žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86,96 %.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu, ktorý sa nestotožnil s výrokmi II. a III. a tieto považoval za nesprávne vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a vyhodnotenia vykonaných dôkazov. Zároveň mal za to, že pri správnom zistení skutkového stavu vec nebola správne posúdená a rozhodnutie je v rozpore so stabilnou judikatúrou súdov bez náležitého odôvodnenia. Žalobca poukázal na to, že v záujme dodržania zásady rovnosti strán je dôvodné, aby mesto platilo rovnakú odplatu za nájomné ako vyžaduje od subjektov, ktorým prenajíma svoje priestory. Poukázal na to, že miestnosti U. sú prenajímané subjektom na podnikateľskú činnosť, pričom okrem priestorov, ktoré mesto prenajíma v predmetnom objekte na základe nájomných zmlúv, rovnako prenajíma za 50,- Eur na hodinu aj ostatné miestnosti U. Z.. Tieto skutočnosti žalobca preukázal, pričom súd prvej inštancie ich nebral do úvahy. Rovnako poukázal na to, že pozemok sa nachádza v centrálnej zóne mesta, kde mesto prenajíma pozemky za XX,XX Eur za m² a zo samotného prenájmu U. Z. mesto má ročný príjem cca 40.000,- Eur. Z týchto dôvodov nie je primerané zníženie priznanej náhrady za zriadené vecné bremeno. Žalobca poukázal na to, že U. Z. je zo strany žalovaného komerčne prenajímaný, a preto nemôže byť v danom prípade aplikovaný § 1 ods. 3 Zákona č. 66/2009 Z.z..

6. Rovnako žalobca namietol výrok o trovách konania s tým, že súd bližšie neodôvodnil skutočnosti týkajúce sa pomeru úspechu a neúspechu vo veci. Poukázal na skutočnosť, že ustanovenie § 257 CSP umožňuje súdu z dôvodov hodných osobitného zreteľa nepriznať nárok na náhradu trov konania. Žalobca takisto na to, že súd prvej inštancie nebral pred rozhodovaním do úvahy článok 20 Ústavy Slovenskej republiky ako aj článok 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorých má vlastnícke právo všetkých vlastníkov rovnaký zákonný obsah aj ochranu. Poukázal tiež na princípy, ktorými je spravovaný Civilný sporový poriadok a z týchto dôvodov žiadal, aby napadnutý rozsudok v zamietavej časti bol zrušený a vrátený súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalovaný k podanému odvolaniu žalobcu uviedol, že poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Cdo 17/2019 zo dňa 30.11.2020, podľa ktorého je finančná náhrada pri vzniku vecného bremena jednorazová a nárok vzniká prvému vlastníkovi pozemku, pričom poukázal na skutočnosť, že medzi stranami sporu sa vedie aj konanie pod sp.zn. 7C 299/2015, kde však rozhodnutím odvolacieho súdu nebola prijatá argumentácia Najvyššieho súdu a aj na túto skutočnosť bol žalovaný povinný reagovať, no poukázal na to, že celkovo sú odvolacie námietky žalovaného neopodstatnené. Rovnako tak žalovaný poukázal na rozhodnutie odvolacieho súdu sp.zn. 4Co 98/2019 zo dňa 03.12.2020, kde rovnako bola posúdená otázka náhrady za užívanie pozemku obcou. Poukázal na to, že jedná sa o skutkovo rovnaký prípad, kedy stavby slúžia verejnoprospešnému účelu, teda uspokojovaniu kultúrnych či športových potrieb obyvateľov mesta. Z týchto dôvodov navrhol potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie a rovnako vzniesol námietku premlčania nároku na jednorazovú náhradu. Žiadal prihliadnúť na skutočnosť, že citované rozhodnutie, na ktoré poukazuje bolo zverejnené až 08.02.2021, preto jeho vyjadrenie nebolo zaslané v zákonom stanovenej lehote.

8. K uvedenému vyjadreniu žalobca podaním z 24.02.2021 uviedol, že sa s týmto názorom nestotožňuje, pričom v predmetnej veci ide o odlišný prípad a odlišný spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva k U. žalovaným, ktorý slúži na podnikateľské účely a nejde o stavbu, ktorá by prešla z vlastníctva štátu na obec. Žalobca poukázal na skutočnosť, že predmetná nehnuteľnosť, a to U. Z. bol zapísaný na základe žiadosti mesta 19.05.2004 na list vlastníctva, preto žalovaný nenadobudol predmetnú nehnuteľnosť podľa § 1 ods. 1 Zákona č. 66/2009 Z.z., a preto tento zákon nemožno aplikovať. Zároveň však táto stavba je využívaná na podnikanie, a preto sa na vzťah medzi stranami sporu nevzťahuje Zákon č.

66/2009. Žalobca poukázal na to, že vyjadrenie žalovaného nespĺňa zákonné podmienky podľa § 366 CSP.

9. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu napriek výzve odvolacieho súdu v lehote 10-tich dní nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

13. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zistených skutočností neprijal správny právny záver. Odvolací súd bol oprávnený odvolaciemu prieskumu podrobiť len odvolaním napadnuté výroky o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania, pričom dospel k záveru, že tieto je dôvodné potvrdiť, no vo výroku o zamietnutí žaloby z iného dôvodu, než tak urobil súd prvej inštancie, a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

14. Podľa § 1 zák. č. 66/2009 Z.z. v platnom znení

(1)

Tento zákon upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou (ďalej len „pozemok pod stavbou“).

(2)

Tento zákon sa primerane vzťahuje aj na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom, na ktorých je umiestnený cintorín, okrem pozemkov vo vlastníctve cirkví, športový areál alebo verejná zeleň, ak tento cintorín, športový areál alebo verejná zeleň prešli do vlastníctva obce podľa osobitného predpisu.

(3)

Tento zákon sa nevzťahuje na usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami, ktoré slúžia na podnikateľské účely.

Podľa § 2 Obchodného zákonníka

(1)

Podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku alebo na účel dosiahnutia merateľného pozitívneho sociálneho vplyvu, ak ide o hospodársku činnosť registrovaného sociálneho podniku podľa osobitného predpisu.

(2)

Podnikateľom podľa tohto zákona je:

a)

osoba zapísaná v obchodnom registri,

b)

osoba, ktorá podniká na základe živnostenského oprávnenia,

- c)
osoba, ktorá podniká na základe iného než živnostenského oprávnenia podľa osobitných predpisov,
d)
fyzická osoba, ktorá vykonáva poľnohospodársku výrobu a je zapísaná do evidencie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 66/2009 Z.z. v platnom znení, ak nemá vlastník stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podkladom na vykonanie záznamu o vzniku vecného bremena v katastri nehnuteľností je súpis nehnuteľností, ku ktorým vzniklo v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu.

15. Pokiaľ sa týka vyriešenia otázky, či na vzťah medzi stranami sporu možno aplikovať Zákon č. 66/2009 Z.z. odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nijakým spôsobom nevyvrátil skutočnosti, ktoré vyplývajú z listinného dôkazu, a to z časti C parcely registra E evidovanej na LV č. XXXX . v k.ú. V. N., z ktorého vyplýva existencia práva užívania pozemku E KN parcelné číslo XXX pod stavbou súpisné číslo XXX - Z. U. evidovaného na LV č. XXXX v prospech X. V. N. v zmysle § 4 ods. 1 Zákona č. 66/2009. Vychádzajúc zo zásady, že údaje z katastra nehnuteľnosti platia pokiaľ sa nepreukáže opak, potom žalobca v konaní nijakým spôsobom neosvedčil svoje tvrdenia o tom, že predmetný pozemok, ktorého je vlastníkom nie je zaťažený vecným bremenom v zmysle Zákona č. 66/2009 Z.z., ktorý upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce v zmysle § 1 ods. 1 citovaného zákona.

16. Pokiaľ sa týka obrany žalobcu spočívajúceho v tvrdení, že tento zákon sa nevzťahuje na predmetný vzťah medzi stranami sporu, nakoľko ide o stavbu slúžiacu podnikateľskému účelu, dospel odvolací súd k záveru, že táto skutočnosť nebola preukázaná. Ako vyplýva z odkazu uvedenému v Zákone č. 66/2009 Z.z. tento zákon pri definícii podnikateľského účelu užívania stavby odkazuje na § 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého je podnikaním sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku. Zároveň Obchodný zákonník v § 2 uvádza kto je podnikateľom. Obec, teda žalovaný nespĺňa charakteristiku podnikateľa podľa Obchodného zákonníka. Je zrejmé, že predmetný dom kultúry je stavbou, ktorá neslúži na podnikateľské účely, nakoľko nespĺňa definíciu jej vlastníka podľa § 2 Obchodného zákonníka. Ani samotné skutočnosti, na ktoré poukazoval žalobca, teda, že niektoré prevádzky umiestnené v dome kultúry sú poskytované žalovaným do nájmu, neznamenajú preukázanie skutočnosti, na ktoré žalobca poukazuje. V tejto súvislosti nepochybne žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázať iné skutočnosti, než vyplývajú zo stavu podľa katastra nehnuteľnosti, a to v tom zmysle, že by sa na vzťah medzi stranami sporu nemal aplikovať Zákon č. 66/2009 Z.z.. V tomto smere sú závery súdu prvej inštancie správne. K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp.zn. 18Co/20/2020 v rozhodnutí zo dňa 23.03.2021 medzi rovnakými stranami sporu.

17. Inými slovami vyjadrené, odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie má za to, že na predmetnej parcele, na ktorej stojí kultúrny dom, vzniklo zo zákona vecné bremeno. V danom prípade má žalobca nárok na náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva na tejto parcele, avšak ide o jednorázovú náhradu, na ktorú vznikol nárok už predchádzajúcemu vlastníkovi, a tento nárok prevodom vlastníckeho práva na žalobcu neprešiel. Išlo o pohľadávku, ktorú mohol žalobca nadobudnúť len jej postúpením na neho. Ak sa tak nestalo, prevodom vlastníckeho práva nezískal pohľadávku na jednorázovú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva, ktorú mal predchádzajúci vlastník. Odvolací súd tento záver o jednorázovej náhrade odôvodňuje tým, že z charakteru vecného bremena v danom prípade vyplýva, že toto má charakter vyvlastnenia, a teda aj náhrada v takomto prípade má byť jednorázová.

18. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca nadobudol vlastnícke právo k predmetnému pozemku na základe kúpnych zmlúv uzavretých v mesiaci september, respektíve október 2014. Je nepochybné, že žalobca nadobudol vlastnícke právo viac ako štyri roky po nadobudnutí účinnosti Zákona č. 66/2009 Z.z., ktorého účinnosť nastala 01.07.2009. V zmysle citovaného zákona vzniklo

vecné bremeno k takýmto pozemkom účinnosťou citovaného zákona a aktívnu legitímáciu na zaplatenie náhrady titulom zriadenia takéhoto vecného bremena mal jedine vlastník pozemku, ktorému svedčalo vlastnícke právo v čase nadobudnutia účinnosti citovaného zákona. Nedostatok preukázania aktívnej vecnej legitímácie je dôvodom pre zamietnutie žaloby v časti, v ktorej rozsudok nenadobudol právoplatnosť. Zároveň žalobca nepreukázal, že by vlastník pozemku, ktorému patrilo právo na náhradu za zriadenie vecného bremena, toto právo na žalobcu previedol.

19. V danom prípade odvolací súd poukazuje na konštantnú rozhodovaciu činnosť súdov, pri vysporiadaní vzťahov, ktoré tu vznikli za obdobie predchádzajúceho režimu. Zákon č. 66/2009 Z.z. upravil situácie, kedy do vlastníctva obce prešli stavby postavené na cudzom pozemku tak, že vzniklo k tomuto pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu. V danom prípade nie je spornou skutočnosťou, že toto vecné bremeno vzniklo zo zákona, teda spôsobom, s ktorým počíta Občiansky zákonník v ustanovení §151 o ods. 1. Je teda nepochybné, že jedná sa o zákonné vecné bremeno, ktoré má verejnoprávnu povahu. Jeho podstata spočíva v tom, že ide o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva alebo tiež o vymedzenie obsahu vlastníckeho práva verejnoprávnym predpisom. V danom prípade niet dôvod ustupovať od všeobecného záveru, že v takomto prípade vzniká nárok na primeranú jednorazovú náhradu za uplatnenie zákonného vecného bremena. Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno.

20. Zákon zriadením vecného bremena núteno obmedzil vlastnícke právo k pozemku, čo je typickým príkladom núteného zriadenia vecného bremena, ktorá trvá do budúca, čo odôvodňuje záver, že náhrada za takéto zriadenie je jednorazovou náhradou.

21. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že samotný nárok, ktorý uplatnil žalobca nie je dôvodný, preto nie sú právne udržateľné ani jeho odvolacie dôvody, podľa ktorých došlo k obmedzeniu jeho vlastníckeho práva bez náhrady a tým boli porušené články Ústavy, Dohovoru ako aj Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že citovaný zákon, ktorý zriadil vecné bremená, bol právnym predpisom, ktorý riešil vzniknutú situáciu z predošlého režimu a preto nemôže obstať jeho tvrdenie, že mu zákon obmedzil jeho vlastnícke právo bez náhrady. Táto skutočnosť nie je pravdivá a je vyvrátená z obsahu dôkazov, kedy nárok na odplatu za zriadenie vecného bremena patril len vlastníkovi, ktorému patrilo právo vlastníka ku dňu účinnosti zákona. Len takáto osoba má aktívnu legitímáciu v takomto konaní, pričom žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania skutočnosti, že na neho takéto právo prešlo. Tieto skutočnosti neboli z obsahu spisu preukázané.

22. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v danom prípade nedošlo k obmedzeniu vlastníckeho práva bez náhrady, s tým, že toto právo patrí vlastníkovi zaťaženého pozemku v čase vzniku vecného bremena. Tento záver teda aplikácia princípu proporcionality nie je v rozpore ani s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu v súvislosti s rozhodnutiami, ktoré sa týkajú aplikácie článku 1 dodatkového protokolu 1 upravujúceho ochranu vlastníctva. Európsky súd pre ľudské práva vychádza z toho, že v takýchto prípadoch musia byť brané do úvahy princípy kedy možno zasiahnuť do vlastníckych práv, ktorými sú princíp zákonnosti, princíp dosiahnutia legitímneho cieľa vo verejnom záujme a princíp proporcionality. Princíp zákonnosti vyžaduje, aby každý zásah do vlastníckeho práva na základe vnútroštátneho práva bol vykonaný v súlade so zákonom, čo bolo splnené v tomto prípade prijatím Zákona č. 66/2009 Z.z.. Zároveň podľa názoru odvolacieho súdu bol splnený aj princíp dosiahnutia legitímneho cieľa, to znamená, že podľa článku 1 protokolu 1 je zásah do vlastníckeho práva odôvodnený vtedy, ak je zásah do súkromného vlastníctva vo verejnom záujme a v súlade so všeobecným záujmom. Zároveň to musí sledovať legitímny cieľ (porovnaj prípad BEYELER proti Taliansku článok 111, sťažnosť č. 33202/1996). V tejto súvislosti Štrasburský súd zdôraznil, že členské štáty majú širokú mieru voľnej úvahy pri rozhodovaní o tom, či tento cieľ je legitímny. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že po zmene spoločenských vzťahov po roku 1989 nepochybne bolo vo všeobecnom záujme upraviť vzťahy vzniknuté medzi obcami či vyššími územnými celkami ako nadobúdateľmi vlastníctva k stavbám, ktoré boli postavené na cudzom pozemku. V predošlom zriadení nepochybne nebola venovaná náležitá pozornosť otázke ochrany vlastníka nehnuteľnosti - pozemku. Vzhľadom na to, že takéto situácie však boli početnými, bolo legitímne a nutné, aby Slovenská republika využila svoje oprávnenie ohľadom širokej miery úvahy o tom, kedy je dôvodné dosiahnuť legitímny cieľ aj

takým spôsobom, že je zasiahnuté do vlastníckeho práva, tak ako to vyplýva z citovaného rozhodnutia. Zároveň v tomto teste, ktorému odvolací súd podrobil tento vzťah, dospel odvolací súd k tomu, že aj princíp proporcionality bol zachovaný, ktorý je zachovaný ak záujmy jednotlivca, ktoré sú dotknuté opatrením štátu nevnučujú rozsiahle a neproporcionálne bremeno na jednotlivca (porovnaj prípad Valkov proti Bulharsku, sťažnosť č. 2033/2004 a súvisiace). Z týchto tvrdení možno dospieť k záveru, že zásah do vlastníckeho práva citovaným zákonom bol odôvodnený nie neprimeraný a bol za náhradu, pričom to, že právo patrilo len vlastníkovi v čase účinnosti žaloby nemôže byť odôvodnením všeobecných tvrdení žalobcu o obmedzení jeho vlastníckeho práva.

23. Z týchto dôvodov sa ani vo svetle námietok, ktoré sa týkajú porušenia článkov Ústavy SR či Listiny základných práv a slobôd nezdajú neprimerané a preto považoval odvolací súd za dôvodné napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu v napadnutej časti. Tento záver vyplýva aj zo samotného odseku 2 Protokolu 1 článok 1, ktorý uvádza, že štátu patrí právo prijať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom.

24. Odvolací súd si uvedomuje špecifickosť predmetnej veci aj z pohľadu otázky či sa jedná o jednorazovú alebo opakujúcu náhradu, keďže zákon o otázke náhrady za vecné bremeno mlčí. V tejto otázke odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 539/2020-21 zo dňa 28.10.2020, v ktorom okrem iného uviedol: „Okrem iného sa poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu, v zmysle ktorej finančná náhrada za vznik vecného bremena je jednorazová; nemá charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno. K obmedzeniu vlastníka takého pozemku došlo jednorázovo a sledovalo cieľ predísť možnosti, že vzťah vlastníka pozemku a vlastníka stavby zostane neupravený (v tom zmysle, že vlastník stavby nebude mať titul na užívanie pozemku). Najvyšší súd danú problematiku uzavrel, že bez ohľadu na to, či vlastník pozemku, ktorému vzniklo právo na jednorazovú náhradu za vecné bremeno vzniknuté ex lege, túto náhradu uplatnil alebo neuplatnil, resp. či mu náhrada bola alebo nebola vyplatená, súčasnému vlastníkovi tohto pozemku (bez ohľadu na to, kto ním je) nepatrí právo na nejakú ďalšiu náhradu za pretrvávajúce obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Podstatu predmetného názoru považoval za ústavne udržateľný aj Ústavný súd v rozhodnutí IV.ÚS 227/2012. Právo na náhradu za vecné bremeno sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej dobe a tento nárok je len jeden a má ho ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v čase vzniku vecného bremena, teda ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z., t.j. k 01. júlu 2009. Ak judikatúra Najvyššieho súdu akceptovaná Ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa ust. § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. vzniklo ex lege jednorázovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona, nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena v zmysle ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.“. Možno teda konštatovať, že Ústavný súd uzavrel, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová a z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu z pohľadu námietky sťažovateľa o nesprávnej a arbitrárnej aplikácii použitej právnej úpravy zasahujúcej do jeho majetkových práv, pričom z tohto dôvodu Ústavný súd ústavnú sťažnosť voči namietanému porušeniu základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. Ústavy napadnutým uznesením Najvyššieho súdu odmietol.

25. Vzhľadom na vyššie citované rozhodnutie či už tunajšieho Krajského súdu č. k. 6Co/32/2019-417 zo dňa 21.05.2019, sp.zn. 4 Co 98/2019 z 3.12.2020 ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/49/2014 zo dňa 14.04.2016, sp. zn. 7Cdo/26/2014 zo dňa 24.03.2015 alebo rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky IV ÚS 227/2012, I ÚS 474/2013, I ÚS 1/2012, IV Ús/539/2020 sa odvolací súd jednoznačne prikláňa k právnomu záveru, že ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. je potrebné teleologicky vykladať tak, že ak niet zmluvného práva, z ktorého by vyplývalo oprávnenie užívať dohodnutý pozemok, vzniká o obci právo užívať pozemok, a to na základe zákonného práva z vecného bremena. Rovnaký záver vyplýva aj z uznesenia NSSR z 30.11.2020 sp.zn. 8Cdo 17/2019: „Právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vzniká ex lege jednorázovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti tohto zákona a nemôže byť tomu inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. Ide o ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.“(uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. 11. 2020, sp. zn. 8Cdo/17/2019, zdroj: nsud.sk; tvorba právnej vety: najpravo.sk)

26. Aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny

nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. To, že sa súd výslovne k vecnej legitímácii nevysloví, neznamená, že sa ňou v konaní nezaoberal. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. 6. 2010, sp. zn. 2 Cdo 205/2009)

27. Všeobecne sa pod vecnou legitímáciou rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna sporová strana civilného procesu (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (aktívna vecná legitímácia) a sporová strana na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (pasívna vecná legitímácia). O nedostatok aktívnej vecnej legitímácie sa jedná v prípade, ak žalobca, ktorý tvrdí, že je nositeľom hmotného práva v konaní nepreukáže, že je takýmto nositeľom.

28. Žalobca nepreukázal v konaní, že je nositeľom hmotného práva t.j. subjektom, ktorému svedčí nárok na náhradu za zriadené vecné bremeno.

29. S poukazom na uvedené skutočnosti preto odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v zamietavej časti ako vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP) aj keď s poukazom na odlišné právne posúdenie, ktoré však vychádzalo zo Zákona č. 66/2009 Z.z., čím nebola odňatá možnosť stranám sporu vyjadriť sa k právnemu posúdeniu vo veci s poukazom na ustanovenia citovaného zákona.

30. Pokiaľ sa týka námietok uvedených v replike k podanému odvolaniu ako aj k vyjadreniu žalobcu k tejto replike žalovaného, odvolací súd poukazuje na to, že rozsah odvolacieho prieskumu je daný dôvodmi uvedenými v odvolaní, pričom odvolací súd bol viazaný odvolacími dôvodmi, ktoré boli podané v lehote na podanie odvolania (§ 364 CSP). Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nezaoberal ďalšími skutočnosťami, ktoré boli posúdené ako novoty v odvolacom konaní, nakoľko išlo o prostriedky procesného útoku, respektíve obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie bez preukázania skutočnosti, že nebolo možné tieto uplatniť. Z týchto dôvodov odvolací súd neprihliadol na vznesenú námietku premlčania zo strany žalobcu, ktorý túto námietku vzniesol až ako repliku voči podanému odvolaniu a takisto neprihliadol ani na listinné dôkazy, ktoré priložil žalobca k svojim vyjadreniam v odvolacom konaní s poukazom na ustanovenie § 366 CSP. Z obsahu napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle Zákona č. 66/2009 Z.z., pričom tento stav vyplýva aj podľa zápisu v Katastri nehnuteľnosti, pričom žalobca v odvolacom konaní, teda do uplynutia lehoty na podanie odvolania namielol len právne posúdenie, podľa ktorého predmetná nehnuteľnosť neslúži na podnikateľské účely a týmto odvolacím dôvodom bol odvolací súd viazaný pri posúdení odvolania žalobcu. Na ostatné skutočnosti, ktoré boli namietané po uplynutí odvolacej lehoty nie je možné v konaní pred odvolacím súdom prihliadnuť.

31. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v zmysle § 70 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov sú údaje katastra uvedené v § 7 hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Materiálna publicita údajov katastra je teda de lege lata vyvrátiteľná a podmienená tým, či sa v konkrétnom prípade nepreukáže nesúlad údajov katastra so skutočným stavom. S touto okolnosťou musí byť uzročený subjekt, ktorého zaťažuje bremeno preukázania nesúladu. Žalobca v konaní túto skutočnosť nepreukázal a ani nenavrhol dôkazy, ktoré ju preukazovali.

32. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou

proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

33. Rovnako odvolací súd dospel k záveru, že je dôvodné potvrdiť aj výrok o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

34. Podľa ustanovenia § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

35. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. To však neznamená, že tým vytvára priestor na nekontrolovanú voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2MCdo 17/2009, sp. zn. 5Cdo 67/2010 či sp. zn. 3MCdo 46/2012) nemožno § 257 považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť.

36. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov.

37. K dôvodom hodným osobitného zreteľa možno však zahrnúť neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povaha a okolnosti sporu, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobitné pomery strany sporu, či nízky príjem. (pozri Veľké komentáre, Civilný sporový poriadok, autorov Števec, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., C. H. BECK 2016, str. 942).

38. V prejednávanej veci žalovaný je úspešnou stranou sporu. Ani odvolací súd nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnej strane. Žalobca nepreukázal výnimočnosť svojej situácie či pomery na svojej strane vo forme nepriaznivej sociálnej či majetkovej situácie. Naopak z obsahu spisu vyplýva, že žalobca vyvinul úsilie získať predmetné nehnuteľnosti poznajúc ich reálny stav, tak, že vstúpil do už prebiehajúcich procesov žalovaného, ktorý vykupoval tieto pozemky od ich vlastníkov nepochybne za účelom dosiahnuť následný majetkový benefit na svojej strane.

39. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd potvrdil ako vecne správny výrok o trovách konania.

40. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods.1 C.s.p., keď priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v odvolacom konaní plne procesne úspešnej strane sporu.

41. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).